

COMUNICAT DE PRESĂ nr. 68/26

Luxemburg, 7 mai 2026

Hotărârea Curții în cauza C-747/22 | INPS (Asistență socială și acces la locuri de muncă – Discriminare indirectă)

Acces la ajutoare sociale și la locuri de muncă: o condiție privind reședința de zece ani constituie o discriminare indirectă împotriva beneficiarilor de protecție internațională

Unui resortisant străin care beneficiază de protecție subsidiară în Italia i s-a retras „venitul de cetățenie” (prestații sociale însoțite de un dispozitiv de integrare profesională) după ce un control administrativ a arătat că nu îndeplinea condiția de a avea reședința de cel puțin zece ani pe teritoriul național prevăzută de dreptul italian. El a contestat decizia respectivă în fața unei instanțe italiene care a sesizat Curtea de Justiție pentru a stabili dacă această condiție constituie o discriminare indirectă a resortisanților străini.

Curtea statuează că acordarea venitului de cetățenie intră sub incidența principiului egalității între beneficiarii de protecție internațională și resortisanții naționali, atât în ceea ce privește accesul la locuri de muncă, cât și dreptul la un venit minim. Chiar dacă această condiție este aplicată în același mod tuturor resortisanților, ea afectează în principal persoanele care nu au cetățenia statului în cauză. Această diferență de tratament nu este justificată de faptul că acordarea venitului de cetățenie implică, potrivit guvernului italian, o sarcină administrativă și economică importantă. Prin urmare, ea constituie o discriminare indirectă interzisă de dreptul Uniunii.

Un beneficiar de protecție subsidiară, care avea reședința legală în Italia din anul 2011, primea „venitul de cetățenie”, o prestație socială însoțită de măsuri de integrare profesională și socială. Acordarea acestui ajutor era supusă unei condiții privind reședința de cel puțin zece ani pe teritoriul italian, dintre care ultimii doi ani în mod continuu.

În urma unui control, Institutul Național de Securitate Socială (INPS) a constatat că această condiție nu era îndeplinită. Prin urmare, el a încetat plata alocației către acest beneficiar și a solicitat rambursarea sumelor primite în mod nejustificat.

Persoana interesată a contestat această decizie în fața unei instanțe italiene, susținând că condiția privind reședința de zece ani constituia o discriminare indirectă, întrucât era mai ușor de îndeplinit de resortisanții italieni. La rândul său, INPS a susținut că acest venit nu urmărea să acopere o nevoie de bază, ci intra sub incidența politicilor de ocupare a forței de muncă și de integrare, ceea ce justifică cerința unei legături reale cu teritoriul italian.

Considerând că această condiție este potențial discriminatorie și disproporționată, instanța națională a sesizat Curtea de Justiție pentru a verifica conformitatea ei cu dreptul Uniunii.

Curtea constată, în primul rând, că **„venitul de cetățenie” constituie în același timp o măsură de acces la locuri de muncă, supusă principiului egalității între beneficiarii de protecție internațională și resortisanții naționali¹, și o prestație socială de bază, sub forma unui venit minim, care intră de asemenea sub incidența aceluiași principiu².**

În al doilea rând, **condiția privind reședința de zece ani**, chiar dacă este aplicată în mod identic cetățenilor statului membru și beneficiarilor de protecție internațională, **afectează în principal persoanele care nu au cetățenia statului în cauză și constituie o discriminare indirectă** a acestora din urmă, care este în principiu interzisă.

În al treilea rând, Curtea consideră că **această condiție nu este justificată în mod obiectiv** de faptul că acordarea „venitului de cetățenie” implică, potrivit guvernului italian, o sarcină administrativă și economică importantă, ceea ce ar justifica rezervarea acordării acestui venit numai persoanelor bine integrate în comunitatea națională.

Curtea arată în această privință că acordarea de prestații sociale unei persoane implică, pentru instituția în cauză, aceleași costuri, indiferent dacă persoana respectivă este beneficiară de protecție internațională sau resortisantă a statului membru în cauză.

În plus, în ceea ce privește măsurile de acces la locuri de muncă și prestațiile sociale de bază, precum „venitul de cetățenie”, dreptul Uniunii conferă beneficiarilor de protecție internațională un drept la egalitate de tratament, fără a permite statelor membre să prevadă condiții sau limitări suplimentare față de cele prevăzute de legiuitorul Uniunii. Or, durata șederii pe teritoriul unui stat membru nu este prevăzută de dreptul Uniunii drept criteriu de acordare a avantajelor respective acestor beneficiari.

De altfel, a supune acordarea acestor avantaje unei condiții privind reședința de zece ani în statul membru în cauză este contrar obiectivului dreptului Uniunii de a asigura un nivel minim de avantaje beneficiarilor de protecție internațională, al căror statut nu este prin natura sa permanent și poate fi revocat, ceea ce determină, dacă este cazul, returnarea persoanei în cauză în țara sa de origine.

MENȚIUNE: Trimiterea preliminară permite instanțelor din statele membre ca, în cadrul unui litigiu cu care sunt sesizate, să adreseze Curții întrebări cu privire la interpretarea dreptului Uniunii sau la validitatea unui act al Uniunii. Curtea nu soluționează litigiul național. Este de competența instanței naționale să soluționeze cauza conform deciziei Curții. Această decizie este obligatorie, în egală măsură, pentru celelalte instanțe naționale care sunt sesizate cu o problemă similară.

Document neoficial, destinat presei, care nu angajează răspunderea Curții de Justiție.

[Textul integral și, dacă este cazul, rezumatul](#) hotărârii se publică pe site-ul CURIA în ziua pronunțării.

Persoana de contact pentru presă: Traian MOGA ☎ (+352) 4303 3732.

Imagini de la pronunțarea hotărârii sunt disponibile pe „[Europe by Satellite](#)” ☎ (+32) 2 2964106.

Rămâneți conectați!

¹ Ceea ce rezultă din articolul 26 din [Directiva 2011/95/UE](#) a Parlamentului European și a Consiliului din 13 decembrie 2011 privind standardele referitoare la condițiile pe care trebuie să le îndeplinească resortisanții țărilor terțe sau apatrizii pentru a putea beneficia de protecție internațională, la un statut uniform pentru refugiați sau pentru persoanele eligibile pentru obținerea de protecție subsidiară și la conținutul protecției acordate.

² Astfel cum se prevede la articolul 29 din Directiva 2011/95.